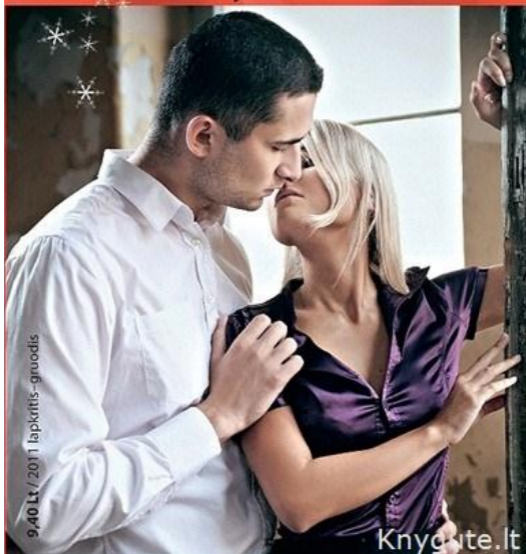

Svajonų
ROMANAI

Aistra

CHARLENE SANDS

Atsakymas – ne!

9,40 Lt / 2011 lapkritis – gruodis

Knygute.lt

Charlene Sands

ATSAKYMAS - NE!

Romanas

Versta iš Charlene Sands, The Corporate Raider's
Revenge, 2008

© Charlene Swink, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. a. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Elena Rojal gurkštelėjo iš antros kokteilio *Seksas paplūdimyje* taurės ir ironiškai šyptelėjo.

Seksas paplūdimyje?

Kaip tik tuo ji dabar turėtų užsiimti – mėgautis medaus mėnesiu. Tačiau ji sėdėjo viena ant baro kėdės *Brizo* poilsiavietėje. Virš galvos lingavo palmės lapai gelbėdami nuo tropinio Havajų karščio, mergina nekreipė dėmesio į vyrų, susirinkusių baro vidiniame kieme, žvilgsnius ir skandino savo sielvartą taurėje.

Šiuo metu ji jau turėjo būti ištekėjusi.

Už Džastino Overtono – niekšo, įtikinėjusio, kad myli ją, o ne Rojalių indėlius banke. Vestuvių dieną paaiškėjo, jog būsimasis jaunikis – sukčius iki kaulų smegenų, todėl Elenai teko sprukti net nesulaukus po valandos turėjusių pasirodyti svečių.

Taip, ji paliko Džastiną prie altoriaus, tačiau paliko ten ir savo širdį. Trapus Elenos, dabar jau nebe tokios patiklios dvidešimt šešerių metų merginos, tikėjusios laiminga pabaiga,

savimeilė patyrė triuškinantį smūgį.

Ji tarsi subyrėjo į šipulius ir dabar širdis plyšo iš skausmo ir gailesčio. Elena atvažiavo į šį nuošalų Maujo kurortą vildamasi, kad čia niekas jos – Vakarų pakrantės viešbučių magnato Nolano Rojalio dukters – neatpažins. Reikėjo dingti. Reikėjo tylos ir ramybės. Laiko pervertinti savo gyvenimą. Tris pastarąsias savaites Elena praleido paplūdimyje: plaukiojo, skaitė ir ilsėjosi.

Viskas varė iš proto.

Vidurnakčio mėnuo spindėjo didžiuliam baseine, toliau Havajų vandenys glamonėjo smėlį, tyliai ošė švelnios bangelės. Prieš grįždama į savo vienišą vasarnamį Elena po šiaudiniu baro trobelės stogu tuštino savo taurę ir svarstė, ar neužsisakyti dar vienos. Tvanki birželio naktis apgaubė ją tyla, *Brizo* poilsiavietai trūko jos vardu pavadinto vėjo.

Jei ne besisukantis ventiliatorius, ji uždustų nuo slogaus oro.

– Dar vieną taurę? – paklausė barmenas ir įdėmiai apsižvalgė norėdamas įsitikinti, kad bare užsibuvę vyrai jai neįkyrės.

Elena nusišypsojo. Džo, barmenas, ėmė saugoti jos vienatvę kai tik suprato, jog ji ne tokia

kaip kitos vienišos merginos, noriai paliekančios barą su nepažįstamais vyrais.

- Geriau nereikia. Dar nebaigiau šitos.

Išgirdusi pliaukštelint vandenį baseine Elena pakėlė akis nuo kokteilio.

Vėlyvas plaukikas grakščiai nušokęs giliai panėrė ir užlietas mėnulio šviesos kilo, kol iš vandens pasirodė jo galva.

Nuo ilgokų juodų šilkinių plaukų ir platumu nenusileidžiančių olimpiniam atletui pečių sruvo vanduo. Elena nė nepajuto, kaip ėmė spoksoti į vyrą, o šis pastebėjęs merginą irgi įsmeigė į ją akis – tamsias ir veriančias. Jos širdis suplakė greičiau. Kūnu aukštyn ir žemyn siautė virpuliukai – dar niekuomet nebuvo patyrusi tokio jausmo.

Elena išspaudė šypseną.

Jis nusiųšypsojo, atsakė tik kilstelėdamas antakį.

Stebėdama iš vandens išlipusį ir grakščiai einantį tvirto sudėjimo vyrą mergina nukaito, kūno apačioje pajuto netikėtą karštį.

Užgniaužusi kvapą stebėjo, kaip jis šluostosi vandens lašelius nuo pečių, papurto plaukus ir apsijuosia rankšluosčiu strėnas. Tada vėl žvilgtelėjo į ją akimis, kupinomis pažadų. Ele-

nai viliantis, kad jis prieis, širdis suplakė dar smarkiau. Keista, juk buvo prisiekusi nesiartinti prie vyrų mažiausiai dešimt metų.

Visi jie melagiai ir apgavikai, visi prisiekinėja amžiną meilę tik norėdami atsiriekti gabalėlį Rojalių pyrago. Džastinas buvo pats išmintingiausias. Ją lengvai apkvailino vaikino žavesys ir nemirštančios meilės pažadai. Tačiau tėtis apie jį pasiklausinėjo.

Paskutinę akimirką Elena sužinojo, kad Džastinas Overtonas ne galingas finansų konsultantas, koku dėjosi, kai sutiko jį Europoje prieš pusę metų, o beveik bankrutavęs studentčiokas, išmestas iš koledžo.

Elena paspruko ir pasislėpė šiame tropikų kurorte norėdama išsigydyti sudaužytą širdį.

Ji dar kartą žvilgtelėjo baseino link. Paslaptinis vyras buvo dingęs. Tiesiog išnyko. Elena atsiduso ir papurtė galvą. Gal taip ir geriau. Na, toks akimirksnio susižavėjimas rodė, kad ji nėra visiškai sugniuždyta: šiek tiek apdegė, bet iš jos liko ne tik krūvelė pelenų.

- Ar kas nors negerai, panele? - paklausė Džo šluostydamas taurę ir nenuleisdamas nuo jos įgudusių akių.

- Ne, nieko, Džo, - atsakė ji ir liūdnai nusi-

šypsojo: vienintelis seksas paplūdimyje, kurio ji gali šiandien tikėtis – tai paskęsti spindinčios kokteilio taurės, stovinčios ant bambukinio baro, dugne.

***

Persikų degtinės ir vaisių sulčių kokteilis, kurio praėjusį vakarą išgėrė net dvi taures, šįryt plėšė galvą pusiau. Elena niekada daug negerdavo, paprastai apsiribodavo išlaikyto vyno ar gero šampano taure. Dabar teko kęsti pagirias: galva bildėjo kaip daužoma kūju.

Atsisėdusi privačiame paplūdimio ruoželyje ant dryžuotos kėdės ji gėrė stiprią juodą kavą ir pro saulės akinius paauksuotais rėmeliais žiūrėjo į vandenyną. Net *Yves Saint Laurent* akiniai nepajėgė pritemdyti ryškios saulės, kad nereikėtų prisimerkti ir neskaudėtų galvos.

Elena užsimerkė tikėdamasi, jog gaivus jūros vėjas išblaškys iš galvos miglas.

– Ar neprieštarausite, jei užimsiu gabalėlį privačios žemės? – nustebino sodrus vyriškas balsas, Elena atsimerkė ir į smėlį greta jos įsmigo dar viena kėdė.

Mergina pažvelgė aukštyn ir pamatė paslaptįingą vyrą, stovintį ir besišypsantį jai. Akis slėpė *Ray-Ban* akiniai. Jis vilkėjo prasegtais

marškinėliais, išmargintais juodais ir žaliais havajietiškais motyvais, ir tamsiais šortais. Marškiniai plevėsavo vėjyje – Elena aiškiai matė tą patį galingą stotą, padariusį neišdildomą įspūdį praėjusią naktį.

– Šis paplūdimys atviras visiems, – atsakė ji gurkšnodama kavą.

Vyras atsisėdo ir ištiesė įdegusias kojas.

– Apie tokį vaizdą tikrai yra ką pasakyti.

Elena linktelėjo žiūrėdama į horizontą ir tik tada suprato, jog jis, ko gero, pasakė komplimentą. Pasisuko į jį, bet vyriškis puikiai slėpė savo mintis. Net ir pro akinius nuo saulės mergina jautė jo žvilgsnį.

– Dėkoju, kad pasidalinote su manimi savo vieta paplūdimyje.

Aš Tajus, – prisistatė jis.

– Ė... hmm... Lenė. – Ji ištiesė ranką apsidžiaugusi, kad nereikėjo pasakyti pavardės ir pavyko nuslėpti tikrąjį vardą.

Tik tėtis ir geriausi draugai vadina ją mažybiniu vaikystės vardu – Lene. Ji vėl gurkštelėjo kavos.

– Per daug *Seksopaplūdimyje* praėjusį vakarą, Lene?

Elenos kūnas įkaito išgirdus, kaip jis taria

žodį seksas. Jis buvo toks žavus, koks tik gali būti vyras, o jo sodrus, pasitikėjimą savimi rodantis balsas tik papildė darnų paveikslą.

- Taip, išgėriau per daug, tačiau tai ne tavo reikalas, jei ketinai dar ko nors paklausti.

- Neketinau, - greitai atsiliepė jis. - Praėjusį vakarą mačiau tave bare.

- Nedažnai išgeriu.

Vyriškis nusišypsojo ir jo paslaptینگumas akimirksnį išgaravo.

- Nuobodžiauji?

- Vakar nuobodžiauvau, - nuoširdžiai atsakė Elena. -

Norėjau pasakyti: atvažiavau čia atsipalaiduoti, šiek tiek paskaityti ir visiškai nieko neveikti.

Atsigauti po nutrauktų sužadėtuvių.

- Tačiau nesi pratusi tinginiauti?

Elena papurtė galvą.

- Tikrai ne.

Jis atsilošė krėse ir žiūrėjo į krantą skalaujančias bangas.

- Aš taip pat. Pasirodo, turime šį tą bendra.

- Atostogauji? - paklausė Elena svarstydamą, ar jis saloje vienas. Ne todėl, kad jai rūpė-

tų. Mergina įtikinėjo save tik palaikanti tingų pokalbį.

- Panašiai. - Jis gūžtelėjo pečiais. - Ir šiek tiek užsiimu verslo reikalais. Būdamas čia visada apsistuju *Brize*.

***

Elenai atsilošus kėdėje Evanas Taileris apžiūrėjo ją įdėmiau. Po galais, ji gražuolė. Kraujas kaito vien prisiminus, kaip mėlynos padūmavusios jos akys vakar vos jo nesugundė. Išlipęs iš baseino rado šią blondinę tyrinėjančią jį geismu liepsnojančiomis akimis. Labiausiai Evaną sujaudino tai, kad ji greičiausiai nė nenutuokė, kaip atrodo, - vien savo kūno kalba galėtų parklupdyti bet kurį vyrą.

Staiga jis suprato, kas ji.

Elena Rojal.

Atpažino iš kelių matytų nuotraukų.

Nors turtinga paveldėtoja nebuvo labai įžymi, žinia apie iširusias jos sužadėtuves pasklido po visą šalies bulvarinę spaudą.

Nolanas Rojalis, jo konkurentas viešbučių versle, turėjo tik vieną vaiką, o ir ši dažniausiai laikydavosi atokiai. Evanas įtarė, kad mergina atvažiavo atsigauti po skandalo, kilusio jai prie altoriaus palikus sužadėtinį. Holi-

vudas užė apie Rojalių skyrybas, bet Nolanas greitai nutildė žiniasklaidą sumokėjęs nemažus kyšius neprincipingiems žurnalistams, todėl ši istorija greitai pasimiršo.

Pinigai kalba, o žmonės klauso. Evansas beveik jautė pagarbą Nolanui Rojaliui, kad šis saugo dukterį nuo žurnalistų.

Beveik.

Bet kadangi Nolanas Rojalis pastaruoju metu buvo pati didžiausia rakštis Evano pasturgalyje: jis sugadino dvejus metus rengtą viešbučių perėmimą - Evansas negalėjo tinkamai įvertinti konkurento pastangų apginti dukterį. Evansas tebesiuto dėl gerai apgalvotos nesąžiningos Nolano taktikos. Dėl Rojaliaus jis prarado dvejus gyvenimo metus ir nemažą dalį planuotų pajamų. Vis dėlto senasis verslininkas puikiai sumėtė pėdas: Evanui nepavyko rasti jokių apčiuopiamų įrodymų, kad Rojalis griebėsi nešvarių, gal net nelegalių būdų siekdamas užvaldyti Pietų viešbučių tinklą - *Gulbės užėigas*.

Dabar Evansas troško kraujo.

Jis privers Rojalį sumokėti.

Evanas pasisuko į merginą: ryškiai raudonas bikinis neslėpė pilnų krūtų ir kitų patrauklių

apvalumą.

- Nori prasiblaškyti?

Elena kistelėjo antakį ir vyras suprato sužadinęs jos smalsumą.

- O ką siūlai?

Jis atsistojo ir nusivilkęs iki maudymosi kelnaičių čiupo ją už rankos.

- Eime plaukioti.

Lenei taip patiko plaukioti su Tajumi, kad jam pakvietus priešpiečių nerado priešasčių atsisakyti. Juodu pietavo pas Musą Makgilikadij, vietiniame Maujo restoranėlyje, įsikūrusiame centrinėje Lahainos gatvėje.

Jie garsėjo savo *Ono Pupus*, nosį pravalančiais, burną deginančiais karštais keptais viščiukų sparneliais.

Užeiga buvo sausakimša, bet Tajus kažkoku būdu surado jiems kampinį staliuką balkone su puikiu vaizdu į istorinį miestą, knibždantį turistų. Paprastai Lenė negalėjo pakęsti minios ir vengė tokių vietų, kur žmonės grumdosi labiau nei per *Stones* koncertus, tačiau Tajus pažadėjo, kad nuobodu nebus.

Ir ji tikrai nenuobodžiavo. Studijuodama užsienyje fotožurnalistiką Lenė pamėgo stebėti žmones. Jie – geriausias objektas fotoaparatu, ir

Lenė žmones ir įvykius fotografavo nuo tada, kai prieš keturiolika metų dvylikto gimtadienio proga tėtis padovanojo pirmąjį *Canon*.

Lenė norėjo užsisakyti paprasčiausių vištie- nos salotų, bet įsikišo Tajus ir įkalbėjo ją išsi- rinkti ką nors drąsesnio. Lenė užsisakė *Kahuną* suvožtinį, įdarytą *teriyaki* padažu ir keptais ananasais, ir pareiškė, kad po šių dviejų už- kandžių keptų sparnelių jai tikrai užteks – iš- naudojo visas savo drąsos atsargas.

Atsikandusi suvožtinio Lenė stebėjo, kaip Ta- jus valgo *Kalujos paršelij*, sumuštinį su smul- kinta kiauliena, apkrauta dideliu kopūstų bei kepintų svogūnų sluoksniu, kitą garsų vietos patiekalą.

Po pietų jie plepėdami vaikščiojo centrine gatve. Lenei patiko, kad juodu tarsi laikosi ty- laus susitarimo pavardėmis ir asmeninėmis istorijomis negadinti kartu praleisto laiko.

Vyras jai pasirodė įdomus ir linksmas, kupi- nas netikėtumų.

Palydėjęs ją į *Brizo* viešbutį vestibulyje Ta- jus gundančiu balsu sukuždėjo tiesiai į mergi- nos ausį:

- Norėčiau išmėginti tavo drąsą dar kartelį. Pavakarieniauk šįvakar su manimi....